

Syner i en forvirret Feberdrøm. Hin stjerneklare Februarmorgen for seks Uger siden, da Vognen derhjemme holdt nedenfor Trappen og Barbara løb omkring i Stuerne med et Lys for at finde hans Haandtaske, som han i Forvirringen havde forlagt, forekom ham ofte at være den sidste virkelige Erindring, han havde om sig selv.

Een stor og frydefuld Overraskelse havde han rigtignok haft til Trøst for sine Skuffelser. Han havde glemmt, hvor Verden i al sin Vederstyggelighed dog myldrede af skønne, unge Kvinder. Der var Dage, da han havde haft en Følelse af, at alle Jordens smukke Damer havde sat hinanden Stævne i Wiesbaden. De havde paa Promenaderne erstattet ham det Solskin og den Naturlæde, han maatte undvære. Ved Festerne og Koncerterne i Kurhusets barbarisk forgyldte Sale havde han igen nydt Synet af den yndefulde Bevægelse, hvormed Damer af den store Verden breder de brogede Slæb ud over Gulvet og slaar deres Vifter op — saa medfødt naturligt som Paafuglen spreder sin Hale. Han kunde sidde ganske stille blot for at lytte til et Par unge Pigers Tale, denne glade Snak om ingenting, der vederkvægede som Fuglekvidder ovenpaa al den taabelige Tyggen Drøv paa Avissladderer, som man ellers hørte overalt.

Og nu havde han set Jytte Abildgaard. Som lys-